

FERENC PÁPA ÜZENETE A KALAZANCIUSI JUBILEUMI ÉVRE

2• FERENC PÁPA ÜZENETE A KALAZANCIUSI JUBILEUMI ÉVRE

*Főtisztelendő
Pedro Aguado Cuesta atyának,
a piarista rend általános elöljárójának*

Nagy örömmel fordulok Önhöz és az összes piarista testvérhez a Kegyes Iskolák [a Piarista Rend] szerzetesi kongregációként való létrejöttének négyszázadik és Kalazanci Szent József szentté avatásának kétszázötvenedik évfordulója alkalmából. Eme örömteli alkalomból nemcsak azért akartam jelen lenni [köztetek], hogy megünnepeljem a rendkívüli történelmet, amelyet az alapítókortól egészen máig írtatok, hanem hogy bátorítsalak: lelkesedéssel, odaadással és reménnyel írjátok azt tovább „Isten dicsőségére és a felebarát javára”. Jóllehet a mai körülmények eltérnek azoktól, amelyek között a rend született, az biztos, hogy a szükségletek, amelyekre az válaszol, lényegében ugyanazok: a gyermekeknek és a fiataloknak szükségük van olyanokra, akik ellátják őket a *pietas* [istenhit] és a *litterae* [tudás] kenyerével, a szegények továbbra is hívnak és összefogásra hívnak titeket, a társadalom igényli az evangélium értékei szerinti átalakulást, Jézus örömhírét pedig el kell vinni minden népnek és nemzetnek.

Négyszáz évvel ezelőtt V. Pál pápa felismerte, hogy Kalazanci József a Szentlélek indítására szentelte magát azon gyermekek oktatására, akik abban az időben Róma utcáin csellengtek, s ezért az *Ad ea per quae* bullával hivatalosan létrehozta a Kegyes Iskolák Isten Anyjának Páli Kongregációját mint az első olyan kongregációt az egyházban, amely kizárólagosan a gyermekek és a fiatalok, különösen is a szegények nevelésével és oktatásával foglalkozik. A múlt században XII. Pius pápa elismerte alapítók jelentőségét, és – halálának háromszázadik, boldoggá avatásának pedig kétszázadik évfordulója alkalmából – az *összes keresztény népiskola égi pártfogójának* nyilvánította (vö. *Providentissimus Deus* bréve, AAS 1948, 11, 454–455).

E négy évszázad folyamán a Kegyes Iskolák Rendje megtartotta állandó nyitottságát a valóságra és megőrizte kifelé irányulását: Rómából a kis olasz falvak felé, ahol oktató-nevelő szolgálatokat erősen szorgalmazták; Olaszországból más európai országok felé, ahol az egyház alapos nevelést kívánt nyújtani a gyermekeknek a katolikus hitben; azután a többi földrész felé, hogy szolgálja az egyházat és a világot a nevelés és oktatás területén. Szolgálatokat mindig az iskolában végeztettek, de képesek voltak karizmátokat más területeken is gyümölcsöztetni. Az egyház részéről érkező kéréseknek is eleget tudtak tenni, lelkipásztori szolgálatot vállaltak ott, ahol erre szükség volt. Végül – teljesítve a II. vatikáni zsinat kívánságát, amely a világi hívők tevékenyebb részvételét kéri az egyház életében – életre hívtak a piarista testvériségeket, jó szándékú férfiakat és nőket hívtak arra, hogy osztozzanak karizmátokban és küldetésekben, és ezáltal hozzájárultak a piarista hivatás sokszínű megéléséhez.

Attól kezdve, hogy Kalazancius megkezdte oktató tevékenységét 1597-ben, addig, amíg az egyház hivatalosan létrehozta a kongregációt, húsz év telt el, húszéves tartalmas időszak, melynek során világos arculatot öltött identitásotok. Kívánom, hogy az évforduló megünneplésével és a *kalazanciusi jubileumi év* megélésével idézzétek emlékezetetekbe azt, amik vagytok és aminek lenni hívtatok. Kérem az Urat: adja meg nektek, hogy megéljétek azokat az erényeket, amelyek szentté tették alapítókat. Ily módon a Kegyes Iskolák Rendje olyan lesz, amilyennek Kalazanci Szent József akarta és amilyenre a gyermekeknek és a fiataloknak szüksége van.

Arra hívlak titeket, hogy ezt a jubileumi esztendőt a „piaristák új pünkösdjeként” éljétek meg. Engedjétek, hogy a Kegyes Iskolák közös házáat betöltse a Szentlélek, hogy létrejöjjön köztetek a kellő közösség annak érdekében, hogy teljesíteni tudjátok – erővel – a piaristák saját küldetését a világban, legyőzve mindenféle félelmet és akadályt. Kívánom, hogy ti magatok sugározni tudjátok, de közösségeitek és intézményeitek is sugározni tudják az evangélium felszabadító és üdvözítő erejét minden nyelven, minden helyen és kultúrában. Segítsen titeket az Úr, hogy mindig megőrizzétek misszionárius lelkületeteket és az iránti készségeket, hogy útnak induljatok.

Irányítson és vezessen titeket az a mottó, amelyet erre az évre választottatok: *nevelni, hirdetni, átalakítani*. Legyetek nyitottak és figyelmesek a Szentlélek jelzéseire, főképpen azokat a kívánságokat kövessétek, amelyek a gyermekek és a fiatalok szemébe vannak írva. Nézzetek a szemükbe, és engedjétek, hogy szemük csillogása megigézzen titeket, hogy jövőt és reményt tudjatok adni nekik. Adja meg nektek Isten, hogy prófétai módon jelen tudjatok lenni a világ minden szegletében, ahol a legkisebbek igazságtalanul szenvednek.

Ma jobban, mint valaha szükségünk van egy olyan evangelizáló pedagógiára, amely át tudja alakítani az emberek szívét és a valóságot, összhangban Isten országával, a folyamatok főszereplőjévé és részesévé téve az embereket. A keresztény nevelés – különösen a legszegényebbek között, és ott, ahol a krisztusi örömhírnek kevés tér jut, vagy csak alig érinti az emberek életét – e cél elérésének kiváltságos eszköze. Egy nevelési karizma, mint amilyen a tiétek is, számtalan belső lehetőséget rejt, amelyek közül sok még felfedezésre vár. A nevelés megnyitja annak lehetőségét, hogy megragadjuk és befogadjuk Isten jelenlétét minden ember szívében, a legszegényebb gyermekkortól kezdve, felhasználva az emberi ismereteket (*litterae*) és az isteni ismereteket (*pietas*). Csak az erre a szeretetre alapozott, koherens élet tesz termékeny titeket és tölt be titeket gyermekekkel.

Szeretnék emlékeztetni titeket azokra az erős kifejezésekre, amelyekkel alapítótok jellemezte a szolgálatot, amelynek életét szentelte: „a legméltóbb, a legnemesebb, a legérdemszerzőbb, a legjótékonyabb, a leghasznosabb, a legszükségesebb, a legtermészetesebb, a legészszerűbb, a legmegbecsültebb, a legtetszetősebb

és a legdicsőösebb” (*Emlékirat Tonti bíborosnak*). Ezek a szavak ma is igazak! Ma ugyanis sokmillió gyermek nem kap oktatást, ki-rekesztve él a nagyvárosokban, korlátozva van vágyaiban és jövő-re vonatkozó kilátásaiban az emberi önzés és kapzsiság miatt; sokmillió gyermek van, akinek a háború miatt el kellett elhagynia otthonát, iskoláját, és sajátos nevelési igénye van. Az iskolába járó gyermekeknek pedig állandóan szükségük van hiteles nevelőkre, akik segítik felnőni őket, mély gyökerekből táplálkozva, akik megismertetik őket Krisztussal és kísérik őket az élet útján.

Olyasvalamit is szeretnék elmondani nektek, amit különös erővel érzek, amikor a megszentelt életre gondolok. Az, hogy valaki egy szerzetes családhoz tartozik, Kalazanci Szent József számára azt jelentette, hogy az állandó és eltökélt *kicsinnyé válás* útját járja. A piarista *per definitionem* olyan személy, aki az alacsonnyá válás állapotában él, kicsiny, aki azonosulni tud a kicsinyekkel, szegény a szegényekkel. Üdvösségünk története a legmagasztosabb kicsinnyé válás története: az isteni emberivé teszi magát, a mennyei földivé teszi magát, az örök időbelivé válik, az abszolút törékennyé válik, Isten bölcsessége örültséggé és ereje gyengeséggé válik; mert az Élet, az igazi Élet megalázza magát a halálig, a kereszthalálig. Jézust követni azt jelenti, hogy követjük az ő kicsinnyé válását, és eljutunk hozzá hasonlóan az emberiség, az emberi gyengeség legaljáig, és ott szolgának állunk, mint az, aki nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és életét adja váltságul mindenkiért (vö. Mt 20,28).

Kalazanci Szent József ezt mondta: „A legrövidebb és legkönnyebb út arra, hogy felemelkedjen önmaga megismeréséhez és onnan Isten tulajdonságaihoz, az irgalmassághoz, az okossághoz, a végtelen türelemhez és a jósághoz, az, ha lealacsonyítja magát, hogy világosságot gyűjtson a gyermekeknek, különösen azoknak, akiknek senkijük sincs, mert ez egy annyira alantas és lenézett foglalkozás, hogy kevesen akarnak leereszkedni hozzá” (*Levélgyűjtemény*, 1236). Alapítótok felismerte, hogy az önismerethez és a legnagyobb erények gyakorlásához vezető igazi út a leereszkedés a gyermekekhez, főleg a legelhagyatottabbakhoz, hogy világosságot gyűjtsünk nekik. Ahogyan az Úr az igazi örömet és boldogságot a kereszt alacsonyságába akarta helyezni, úgy ti is, mint megszenteltek személyek, életetek teljeségét és az igazi örömet a gyermekekhez és a fiatalokhoz, különösen a legszegényebbekhez és a legelhagyatottabbakhoz való mindennapi leereszkedésben találjátok meg.

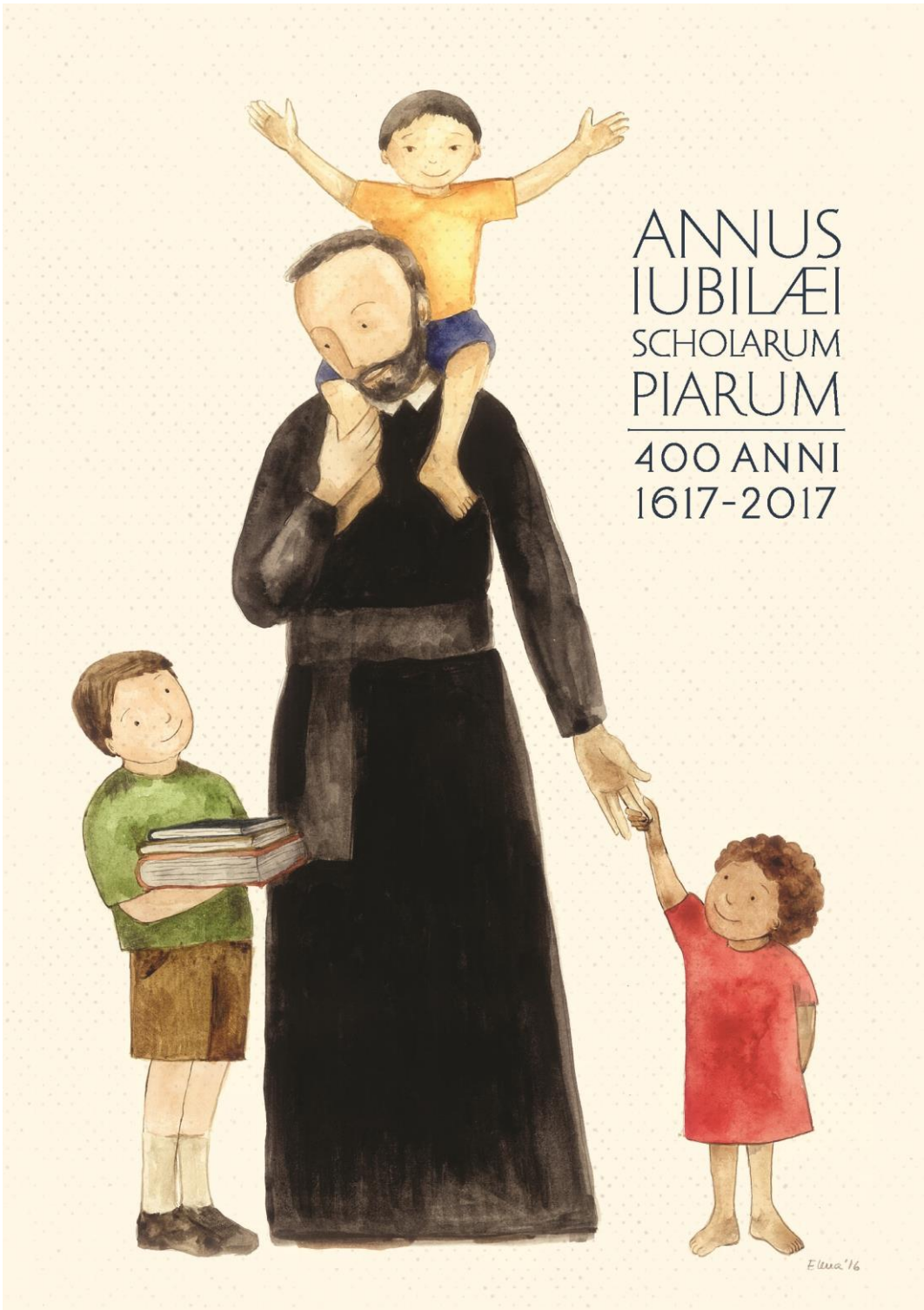
Ti nem más nagyságra alapítottatok, mint a kicsinység nagyságára, nem más magaslatra, mint a leereszkedésre, ami Krisztus érzelmeibe öltöztet és az isteni Igazság munkatársaivá tesz titeket, gyermekekké a gyermekekkel és szegényekké a szegényekkel (vö. *Konstitúció*, 19).

A Boldogságos Szűz Máriára bízom Önt, az egész rendet, a kalazanciusi családot és a piarista testvériségeket, hiszen a Kegyes Iskolák Rendje az ő nevét viseli. Mária, aki Jézus nevelője volt, legyen példaképek és védelmezők, hogy folytatni tudjátok küldetéseket, a kicsinyek kísérését Isten országa felé.

Ezekkel az érzésekkel szívből adom mindnyájatokra különleges apostoli áldásomat.

Vatikán, 2016. november 27.

Franciscus

ANNUS
IUBILÆI
SCHOLARUM
PIARUM

400 ANNI
1617-2017